

Hogy itt van mégis, hogy megölelne

Andrisnak

Mintha álmom előlegezte volna; bő évtizede, a derékszögben kanyarodó kamion elsodorta a transzformátorszekrényt.

A *most* beforduló irdatlan jármű már egyenesben volt, mikor irtózatos őslény-dobbanás remegtette meg az Orgona utcát; a monstrum oldalára fordult (a vezérkabin nem) és tövestől kidőlt a hatvanéves akácfa is.

Az utca túloldalán köd van, a sofőr, s utasa *meghitten* diskurálnak szomszédokkal – szavukat nem hallani. *Itt*, a faágak között gipszpor terjeng túl éles napsütésben. Mitológiai csönd. Ilyen pantomim-mozgással csak a föld alól szüremlenek lények, lápvidék-öröklétből, azt hiszem.

Mindhárman vajszín-fehérben,

ki legtávolabb tőlem, véremből való, feje csúcsáig gipszelve-balzsamozva.

Hogy itt van mégis, hogy megölelne pillanatra legalább; úgy igyekszik erejét haladva: felsőteste *lelkesen* mozog felém.

Helyéből ki nem mozdulhat többé ő sem. Tátott szája kormos csészenyom, szemei tompán sejlő fekete odvak a mindenségben.

A világ nyolcadik csodája

Csak rendőr ne jöjjön, jött, egy kézzel pörgette a kormányt a kanyarban, miközben *kárörvendoe fagylaltozott*, de máshol és máskor, eltolódott átfedéssel mégis *szépen* kioltottuk egymás vétségét – ötméteres tetőlécet *szállítottam*, akár lovagi tornára is mehettem volna; jobb kézzel tartottam a súlyos fadárdát, s *csak úgy, balkézről* idomítottam paripámat, sok jel ellenfélre (legalábbis *méltóra*) nem mutatott, bajvívó szerszámomat bezúdíttam hát a portánk melletti árokba, legkurtább kanyarokkal beügettem az udvarra, s ki se kötve lovamat, máris siettem kifelé, igen ám, de ki aratta le munkám gyümölcsét, autó nem jött, hacsak néma úrsikló nem, rendőr pláne,

ANDRÉ ANDRÁS (1955) Martonvásáron él. Kötetei: *Mélyhűtött dallam* (2000), *Köztes anyag* (2017).

hol van hát a tetőléc, először nem is értettem a dolgot, másodszor sem, hol van hát a tetőléc, de már régen megbékéltem, hisz csoda történt, és a csodák nem arra valók, hogy megértsük őket, csoda-e hát, hogy nem is értjük, mégiscsak hősi tornát rendezhettek közelünkben, s akadt egy vitéz, kinek, bár szemvillanásnál fürgébb lóra igen, fegyverre már nem futotta. Tudom, olyan dolog ez, mint amikor veszett állattól hagyja magát megmaradni az ember, s csak utána kap magára villámgyorsan egy vizes köpönyeget, de egyre inkább nem vagyok hajlandó lemondani arról, hogy egyszer újra startoljunk apósomék túlvilágra költözött háza elől, fogas cselet aratok, nagyon kell koncentrálnom, a lovat félkézzel megemelni-tartani se semmi, s a szálkás lécet szőrén megülni, sz-sz-szintúgy, ám az igazi kihívás, a pedálozáson kívül; mindezt csak úgy balkézről egyensúlyban tartani, de semmi kétség, lesz szüret, árokból lovat ma már nem lopnak, még bicikli képében sem.

Össze ez így nem mehet

Számomra rejtély, ez is csak az öregedés szimpla jele-e, több éve már, majd-minden éjszaka furcsa hangok szállnak meg, a nyögésnek, kurjantásnak, s az elharapott, mondhatni, észbe kapott szitokszavaknak oly elegye, melyen ma már a feleségem sem lepődik meg, kinevet azért néha, megfedd csillogó szigorral, minden japán és kínai jótét lélek gúnynak hihetné, mikor szemünk keskenyül a nevetéstől – e hangok akkor buknak *felszínre*, ha kellemetlen dolgokra, főként szégyeneimre gondolok. S hónapok óta már délutáni pihenéseimet is fölzavarják váratlan látogatókként a tagolatlan hangok, igaz, legalábbis egyelőre, nagyon ritkán; biztosan a világosság *mindent látó uralma* tartja vissza őket. Össze kell szednem magam, ez így tovább nem mehet, mi lesz a vége ennek, mi más, el fogom rémisztetni úton-útfélen a mind jámbor utasokat s járókelőket, vagy ami még rosszabb, *titkos* hívószavaknak vélve *jelzéseim*, csúcsforgalomban elszabadul a kakofónia, ez fog jönni, semmi kétség, hisz már a kórház sem volt kivétel, betegtársaim figyelmét fókuszálva, szárazon gargarizáltam, égnek emelt mutatóujjal ajánlva nekik leendő kínjaim. Ám nincs vész, mert szót szó követvén, panaszt panasz, sógornő-mentőangyalom megnyugtattott, ő is hasonló hangokat hallat, különben is, már megint magammal mért foglalkozom, inkább éljek. Végteára, tudtam eddig is, honnan fúj a szél; csak feleségem hárítja át hűgától örökölt szokását, így kímél, szörnyű horkolását *egyenlítőve*, kösz, általam...

Null-null

Tudható, hogy a jószándék köveit olykor szegény Belzebubnak kell eltakarítania, melyik vége sül el a puskának, ezt lehetetlen előre levajazni; hogy ne bosszantsuk, avagy bosszantsuk szüleinket, Lajos bátyámmal néha újféle játékot kreáltunk – ez esetben lécdarabokból egy térdig sem érő méretarányos kaput, amelyre hálónak egy szélnék *eresztett* esőkabát ollóval együtt leszakadt darabját tettük, de az is lehet, hogy a már gyülekező, időzavarban élő mutáns denevér-drukkerek lecsatolt szárnyaiból varrtunk sebtében gólfogót. Hokibot, öklömnyi vérpezsdítő-piros, üreges műanyaglabda. Partjelzőkre nem futotta, a bíró én voltam (a tartalék játékevezető jómagam), Lajos a kiküldött ellenőr.

Hajrá, csilhi-puhi ronggyá. Egy támadás, egy védés. A kapus a kapu *takarásában* ült egy kisszéken, s elvileg csak zömök botjának volt szabad kaléználni az előtérben. Nagy meccset vívtunk, de legalábbis izgalmasat, szurkoló, ki eddig nem vetette le köpenyét, tövig rágta, Belzi, *szárnysegédeitől* kissé távolabbról *figyelt* izgulva, verte a veríték talicskája mellett, tudatában a kőnehéz gólok leendő elhordásának, közben egyre döngött-zengett a méhekkal földúsított lelátó, s mi a legmesszebbmenőkig elszánt becsvággal lőttünk fölé, mellé s kapufát, akár a vérprofil.

És a kapusok is résen, labda ott be nem fért.

Nem is, de hogy az *így* puffanjon Lajos bátyám homlokán...

Ha nagyobb a kapu, micsoda védés!

Mint aki a zsúfolt Teve-közbe tévedt; körhegy mögé csúszott a horizontja, s hirtelen sugallatra minden éles kontúrtól mentes belső látása támadt – az utolsó nagy élmény lefagyott, s a következő csipetnyit bizony még nem kapta el a gépszíj, mag hó alatt, szunnyadt a soros gondolat. Tapogatta csak, tapogatta csontját, darab időre kétséges lehetett, hogy akkor ez most biztosan nem gól.

Csak ült és tapogatózott némán. Nem szidott. Nem is nézett énrám...

Technikai szünet. Tart azóta is, pofonok függőben, mi lesz utána, nem emlékszem.

Át-áthív

(Tán *ott* sem éreznek Föld-szagot az emberen.)

Nincs semmi hetedikmenny-illata, még megérem, sütni-főzni fog rám.

Nem a felhők mögül surrant elő, ez könnyen belátható.

Nevetni sosem, mosolyogni annál gyakrabban hallom.

Fejezz be egy mondatot, vagy ne is fejezz be; már mitológia. A hidegszobában egy angyal lakik. Mivolta, melyet a mulandóság szült, teljes bizonyossággal tudható, bár láthatatlan. Néma, de némasága szavaknál beszédesebb – át-áthív, hellyel kínál, vagy nem, olykor egyszerűen csak sétáltat. *Álldogálj csak nyugodtan*, ezt is megengedi. *Gondolkozz csak nyugodtan* (agyamra megy a nyugodtságaival, pipa leszek tőle), *fessél belőlük képeket, a keret adott. Mi van öcsi* (így kisbetűvel...), *nem fér a fejedbe a létezés?* – bökte ki egyszer, igazán meglepődtem. *Nekem is homályos a megmondó-tükröm, ne izgulj, legyen elég, hogy mindent láthatsz, tarajos kétség ad nyugalmat végül.* (Ez jólesett, már-már egészen lekvárosbukta illata volt ekkor, de hol voltunk még a paprikás krumpli és a piritós kenyér szédületétől!)

A hidegszobában élőknek nem erőssége a takarítás,

inkább szeret óvatos duhaj lenni, por ott meg nem terem. Hogyan is tudnék példát venni róla, bizony, bizony, morfondírozom. Ugyan a takarítás nekem sem erősségem, és a rendre is csinján vigyázatok – porügypben tehetetlen vagyok, mintha belőlem szítálna folyton, ha így megy tovább, marad-e elég a végére?

Eh, mit kezdjek veled, sose panaszkodik, milyen angyal az ilyen?

Már-már emberi türelemmel piszkálgat, mit képzel magáról!? Mit ravaszodik?? – gondol egyet, s bebújik, főleg télen, a hidegkályhába cidrizni.

Mígnem átmelepszik tőle a szoba.

Hallatlan.

Giovanni Segantini Úrnak,
minden *Akaratos* Nő, Rönk, Szán
és *Néma* Hegy nevében –
aligha kicsit is megkésve

Szánt húzó nő.
(Visszatérés az erdőből.)

A hegyek torlódó bálnaszobrok,
fagyszalma-láng ropogtatta kazlak.
Siklik köztük három egybeforrt Test,
jelenésnél vakítóbb vigasznak –

mint ki túrt már örök némaságot;
megroppantva csöndjük szörnyű terhét,
az élő *anyag* (ím?) *előállott*,
végtelen súlyuk, hogy engeszteljék.

Szűz, világra-némák álma mindez,
látó szavakkal ők így beszélnek –
a végképp-dermedt elemek tudják,
árnyékuk bölcsője minden fénynek;

csak miattuk siklik e semmi-*lét*,
értük, a holt törzsbe rejtező láng,
tűzhely-lakra, meghittsége vágyva,
hol kinyílhat a szemérmes-falánk.

Siklik – a tiprott ösvény rianás.
Siklik véle a Farönknéni-szán:
ingáz, pedig csak áll *odavissza*,
gyémántos rozsdauton a cipzár –

forrasztva-nyitva az idegsebet,
sértve-gyógyítva *kéttört* világot.
S ezt mindegyre így. Mindegyre mondván,
üzenve annak; ilyet ki látott.